

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 367

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ τοῦ οικοδομήματος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας φαίνεται ὅτι παρήλθεν ἀνεπιστρέπτι. Σήμερον κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴν ἡρεμίαν, κάτω ἀπὸ τὴν «σιγὴν τοῦ νεκροταφείου» παίζεται ἡ τραγωδία τεραστίων μεταβολῶν. Τὸ κῆρος τῆς δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον εἰς τοὺς λόγους. Ἐμπράκτως ἐλάχιστοι, ἡ σχεδὸν ἐλάχιστοι πιστεύουσιν εἰς αὐτό. Ἀκόμη καὶ ἡ πολιτεία ὄχι ὀλίγας φορές καταρρακώνει τὰ ὑπολείμματα τοῦ γοήτρου τῆς, κολαφίζει τοὺς θεσμούς τῆς καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἀνυποληψίαν ποὺ τρέφει δι' αὐτήν. Ὅσον διὰ τὴν πνευματικὴν τῆς ἀκτινοβολίαν ἃς μὴ γίνεταί λόγος. Ὡχρὰ καὶ ἄτονος ἐπικρέμαται εἰς τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς Ἑλλάδος, ὡς τεράστιος ἐσβεσμένος ἥλιος, διὰ νὰ προκαλῇ θλιβεράς μόνον σκέψεις.

Ἀποδείξεις δὲν χρειάζονται πολλαί. Καὶ μόνον εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν αἱρέσεων ἂν ἀναφερθῇ κανεὶς τὸ λέγει ὁ λαός. Ὁ χιλιασμός κάμει θραύσιν. Ὁ μασωνισμός ἀποδεκατίζει ὡς ἄλλος δημοτικὸς κύκλωψ μὲ τὴν σιδηρὰν ἀρπάγην τοῦ τὰ πρόβατα τοῦ θουσιασθέντος Ἀρχιποιμένος Χριστοῦ.

Ὁ ἀθεϊσμός διαδίδεται ὡς λαίμαργος πυρκαϊὰ εἰς εὐφλέκτους ὕλας. Καὶ ἡ πολυκέφαλος ὕδρα τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν παπιστῶν εὕρσκει διὰ τὸν κορεσμόν τῆς λίαν εὐγευστὰ τὰ ὑπολείμματα τῶν ὀρθοδόξων.

Ἀπαξάπαντα τὰ εἶδη τῶν φαραωνικῶν πληγῶν ἔχουν ἐνσκήψει εἰς τὸν πνευματικὸν ὀρθόδοξον κόσμον. Καὶ ἀπαξάπαντες ἀποψιλώνουν μὲ τὰ χαλύβδινα σάρωθρα τῆς κακοδοξίας τὸν δύσμοιρον αὐτὸν τόπον, καὶ «διαμερίζομενοι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάζουν κλῆρον».

Ἡ μόνη δὲ ποὺ θεᾶται ἀδάκρυτος τὸν σπαραγμὸν τῶν τέκνων τῆς εἶναι ἡ κρατούσα Ἐκκλησία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἀγωνιστικότης

ἔχει ἐκλείψει ἀπὸ αὐτὴν, ὅτι ἔχουν καταστραφῇ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα τοῦ τὴν πληροφοροῦν διὰ τὰ συμβαίνοντα, ὅτι ἐχάθη πλέον εἰς τὴν ζοφώδη νύκτα τοῦ αἰῶνός μας.

Καὶ ὅσας φορές ἀντιδρᾷ ὁμοιάζει μὲ ὑπνοβάτιδα. Ἀντὶ νὰ στραφῇ ἐναντίον τῶν λυσσαλέων ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας ὠψώνει τὸν δάκτυλον πρὸς τοὺς Παλ) τας. Κατοφεύγει εἰς τὴν

ὠμὴν βίαν τῶν δπλων τῆς πολιτείας χωρὶς νὰ μαντεύῃ δύο τρομεράς συνεπειάς : 1) τὴν ἀποκάλυψιν ὅτι οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχει εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν πνευματικῶν τῆς δπλων καὶ 2) ὅτι κάθε προσφυγὴ εἰς τὴν ἐγκόσμιον ἐξουσίαν σημαίνει ἔν ἀκόμῃ βῆμα πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς ὑποτέλειαν.

Πάντα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν ἰδικὰς μας ἐπινοήσεις καὶ ὑπερβολάς. Εἶναι εὐκολὸν νὰ τὰ διαπιστώσῃ πᾶς ὅστις θέλει νὰ βάλῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν.

Πρέπει νὰ εἶναι τυφλὸς κανεὶς διὰ νὰ μὴ βλέπει τὰς ἀναστατώσεις τοῦ ἐλληνικοῦ Ὀρθόδοξου χώρου. Καπνὸς δὲ χωρὶς φωτιά δὲν ὀ

Ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφήκας. Μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μὴ ἔρχομαί σοι καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἔάν μὴ μετανόησῃς.

Ἀποκάλυψ. Ἰωαν. 1, 4-6

πάρχει. Καί αἱ γοεραί κραυγαί ἀρκετῶν ἐντίμων στοιχείων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας μαρτυροῦν ὅτι κάτι τρομερόν συμβαίνει.

Οἱ ἐχθροὶ δὲν εὐρίσκονται πρὸ τῶν πυλῶν ἀλλ' ἐντὸς τῶν τειχῶν.

Νὰ εἶναι ἄραγε χωρὶς σημασία ἡ ὁδυναμία τῆς Κρ. Ἐκκλησίας νὰ πειθαρχήσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ; Τί νὰ σημαίνουν αἱ ἐναντίον τῆς ἐπαναστάσεις τῶν ποικιλιωδῶν «Θεολογικῶν Ἀδελφοτήτων» ; Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν ὅτι ἐνισχύουν τὸ πνευματικὸν τῆς γότηρον.

Τὰ συμπεράσματα λοιπὸν εἶναι συντριπτικά. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ μελλοντικῆς ἀναστηλώσεως τῆς ὀρθοδόξου ὀντότητος τῆς Κρατ. Ἐκκλησίας. Θὰ ἦτο μωρία νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι μὲ τὸν σημερινὸν προσανατολισμὸν προμηνύεται πνευματικὴ αἰθρία. Ἡ κατάστασις δυστυχῶς δὲν θεραπεύεται μὲ ἀνώδυνα καταπότια. Αἱ αἰτίαι τῆς κρίσεως εἶναι βαθεῖαι. Ὅποιος θέλει νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ πρέπει νὰ ἀποφλοιώσῃ τὰ γεγονότα. Διὰ νὰ εὐρώμεν τὴν ψυχὰ τοῦ ἀμυγδαλοῦ πρέπει νὰ θραύσωμεν τὸ κέλυφος.

Ἐσκέφθη ποτὲ ἡ Κρ. Ἐκκλησία διατὶ οἱ ὀρθόδοξοι εἶναι εὐάλωτα θηράματα τῶν λατίνων, τῶν χιλιαστῶν, τῶν μασόνων καὶ τῶν ἀθέων ; Ἄν ὑπεβλέτο εἰς αὐτὸν τὸν κόπον θὰ ἀνεκάλυπτε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα ὑπῆρξαν ψυχαὶ ἀνοχύρωτοι πνευματικῶς.

Ἐγιναν χιλιασταὶ διότι προηγουμένως δὲν ἦσαν ὀρθόδοξοι διότι οὐδέποτε εἶχον σκιρτίσει ἀπὸ τὸν παλμὸν τῆς ζωῆς Ἐκκλησίας διότι οὐδέποτε ἐθερμάνθησαν καὶ ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ νοητοῦ ὀρθοδόξου ἡλίου. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπείσθησαν ὅτι τὸ αἰρετικὸν σκότος εἶναι φῶς, ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ζωή.

Πῶς ὅμως νὰ ἔχουν γευθῇ τὴν οὐσίαν τῆς ὀρθοδοξίας ὅταν ἡ Κρ. Ἐκκλησία πράττῃ τὸ πᾶν διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ὑπαρξίν της μισητὴν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἀποκρουστικόν ; Ποῦ εὐρίσκεται γεγραμμένη ἡ τόση ἀστοργία ποῦ ἐπιδεικνύει πρὸς τὰ πάσχοντα τέκνα τῆς ; Ποῦ ὑπάρχει ἡ ἐντολὴ τοῦ ἰδιοῦ της θησαυρισμοῦ, τῆς ἀπογουμώσεως τῶν πιστῶν μὲ τὴν δεκάτην τῆς ἐνοριακῆς εἰσφορᾶς καὶ μὲ τὴν διατίμησιν τῶν υὑστηρίων ; Πῶς νὰ γίνῃ πειστικὴ ἡ φωνήτης, ὅταν τόσοι ὀλίγοι τιμᾶ τὴν παράδοσιν, ὅταν ἀλλόση αἰωνοβλοῦς Θεομετῶς καὶ οὐκ ὀλίγας φορὰς πλῶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰσαὶ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ ;

Ἰδοὺ τὸ σπέρμα τῆς καταστροφῆς.

Ὁ σκώληξ ἐργάζεται ἐντὸς τοῦ καρποῦ. Ἡ ὀπινόμευσις τῆς θέσεως τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας δὲν γίνεται παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἰδίαν. Κόπτει τὸν κλάδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθεται.

Ἐως εἴτου δὲ εὗρη τὴν δύναμιν ν' ἀποκηρύξῃ τὸ παρελθόν της, ἡ ὀλισθηρὰ κατωφέρεια θὰ τὴν ὀδηγῇ πρὸς τὴν πτῶσιν. Ἐως ὅτου ἀποτάξῃ τὴν κοσμικότητα καὶ συνταχθῇ πρὸς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «μήτε ράβδον, μήτε πέραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον μήτε ἀνά δύο

χιτῶνας ἔχειν», (Λουκ. 9,3) θὰ ὁμιλῇ τὴν ἀντιπαθῇ γλῶσσαν τῆς πνευματικῆς μητρίδος. Ὁ λόγος της θὰ πίπτει εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ θὰ κατατρώγουν αὐτόν.

Καὶ πρὸ παντός ἕως ὅτου ἐπαναφέρῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν διωκομένην Ἱ. Παράδοσιν, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς Ὀρθοδόξου ἀγνότητος, ἡ θέσις της θὰ εἶναι εὐθυγραμμισμένη μὲ τὸ αἰρετικὸν πνεῦμα τῆς Δύσεως.

Εἶναι καιρὸς λοιπὸν ν' ἀντιληφθῇ ἡ Κρ. Ἐκκλησία ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι κοχλάζουσα πνευματικὴ ζωή, ὅτι τὸ ἱερὸν αὐτὸ καθίδρυμα εἶναι αὐτόφωτον, αὐτοδύναμον καὶ αὐτάρκες. Δὲν στηρίζεται εἰς τὰ δεκανήκια τῆς Πολιτείας, δὲν ἐμπορεῖται τὴν ἁγιαστικὴν χάριν, δὲν ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν. Ἀγωνίζεται ὡς ἡγωνίσθη ὁ Παῦλος γενόμενος τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, θησαυρίζει ὡς ἐθησαύρισε ὁ Μ. Βασίλειος κρατήσας δι' ἑαυτὸν μόνον τὰ πενιχρά του ἐνδύματα, ὑπεραμύνεται τῆς παραδόσεως ὡς τὸ ἐπράξεν Μάρκος ὁ Εὐγενικός.

Μία τοιαύτη Ἐκκλησία εἶναι ἀκατάβλητος, ἀήττητος, ἀνέσπερος, παμφαής. Εἶναι προέκτασις τῆς ἀποστολικῆς καὶ βλαστὸς ἀμάραντος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τὸ πνεῦμα της δὲν ἐπὶ τρέπει ὀλιγωρίαν καὶ νυσταγμὸν. Βδελύσσεται καὶ ἀποκρούει μὲ ἀδιαλλαξίαν τὰς αἱρέσεις γερφαίρει καὶ τιμᾶ τοὺς ὀρθοδόξους μαχητὰς τῆς παραδόσεως.

Πρὸ πάντων δὲ σπεύδει νὰ ἐνώσῃ τὴν διεσπασμένην ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς παραδόσεως σπεύδει νὰ προφυλάξῃ τὰ τέκνα της ὑπὸ τὴν πνευματικὴν θαλπωρὴν τῶν πτερύγων ὡς ἡ ὄρνις τοὺς ἐαυτῆς νεοσσούς σπεύδει ν' ἀνεβάσῃ τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τὸ δυσθεώρητον ὕψος τοῦ πατερικοῦ μεγαλείου.

Ἡ ἰδική μας εὐχή ἐξέρχεται ἐκ βαθέων μυριόστομος : εἴθε.

Τὸ ἀδιέξοδον

Κάθε φορὰ ποὺ τὰ νέφη τοῦ ψυχροῦ πολέμου συσσωρεύονται ἀπειλητικῶς εἰς τὸν παγκόσμιον ὀρίζοντα εἴτοιμα νὰ ἐκσπᾶσιν εἰς πολεμικοὺς κεραυνούς οἱ πολιτικοὶ ἡγέται σπεύδουν νὰ σώσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ διότι φοβοῦνται ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι δὲν θὰ διαφύγουν τὴν καταστροφὴν. Ἡ ἐσχάτως πραγματοποιηθεῖσα συνάντησις τῶν «Δύο Μεγάλων» αὐτὸ τὸ νόημα εἶχεν.

Καὶ ὅμως τὸ βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς εἰρήνης ὑπῆρξεν τόσο μικρόν.

Εἶναι καὶ αὐτὸ μία τραγὴ ἀποδείξις ὅτι ὁ ἀποηλεκτισμὸς τῆς διεθνούς ἀτμοσφαίρας θὰ παραμένῃ ἀνεφικτός ἐφ' ὅσον δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι προσφεύγουν εἰς τὸ μίσος καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν χρυσὸν θεικόν τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, εἶναι καταδικασμένοι νὰ ζοῦν μὲ τὸν ἐφιάλτην τῆς καταστροφῆς. Τὰ δυνάτια τῆς ἀμαρτίας θάνατος.

Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

Νικηφόρος ὁ Βλεμμίδης. Οὗτος ὑπῆρξεν ἀνὴρ περιηγηθεὶς ταῖς ἀρεταῖς καὶ πολλῇ τῇ σοφίᾳ ἐξησκημένος. Ἐγράφε συγγράμματα ὡς περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξηγείαν εἰς τὸ ψαλτήριον καὶ τὰς ὁδὰς, λόγους, ἐπιστολάς, ἐπιτομὴν λογικῆς καὶ φυσικῆς.

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (1300—1363). Τύπος θαυμαστῆς δράσεως, ἀγιότητος καὶ μεγάλων ἔργων, ὅστις συνοψίζει ἐν ἑαυτῷ τὴν πτῆσιν καὶ τὸ ὕψος ὅλων τῶν θεολόγων. Ἠκμασε τὸν 14ον αἰῶνα καὶ ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν ἡσυχαστῶν εἰς Ἀθῶν καὶ ἡγωνίσθη μετὰ πάθους κατὰ τῶν ἀντιπροσυνόντων Βασιλᾶν καὶ Νικηφόρου Γρηγοῤῥα. Τὸ 1349 ὠνομάσθη ἀρχιεπίσκοπος Θεσβνίκης. Ἡ ἐπίδρασίς του εἰς τὴν μετέπειτα Θεολογίαν ὑπῆρξε λίαν σημαντικὴ.

Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὁ J. Meyendorff: «Ὁ θρίαμβος τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ εἰς τὸ Βυζάντιον κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ὅχι ὡς θρίαμβος ἐνὸς ἰδιαίτερου μυστικισμοῦ, ἀλλ' ὡς θρίαμβος αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς Ὁρθοδοξίας».

Μάξιμος Μαργουίνος ὁ Κρής. Ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἐγένε ἐπίσκοπος Κυθήρων. Ὑπῆρξε δόκιμος ποιητὴς καὶ λογογράφος, ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης. Ἐγράψεν ἐπιστολάς, ἐπιγράμματα, τὴν διὰ τοῦ ἐν μεταξὺ Γραικοῦ καὶ Λατίνου, περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κλπ.

Τὰ δνόματα τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ἁγίων εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ ἀντιπροσωπεύουν ἅτομα, τὰ ὁποῖα ἔχουν προσφέρει ἀνεκτιμήτους ὠφελείας εἰς τὸν μοναχισμόν καὶ ἐν γένει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ ἰδίως ἐπὶ Τουρκοκρατίας τὰ μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀπέβησαν σπουδαῖα κέντρα πολιτισμοῦ, ἐχρησίμευσαν ὡς σχολεῖα καὶ ὡς ἀσὺλα τῶν καταδυναστευομένων, ἀντέταξαν ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν κατὰ τῶν αἰρετικῶν, ὑπῆρξαν προπύργια τῆς Ὁρθοδοξίας, προήγαγον τὴν τέχνην καὶ ἰδίως τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ διέσωσαν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως καὶ σοφίας.

Ἐκ τῆς βραχυτάτης ταύτης καὶ συντόμου ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως δύναται τις εὐκόλως νὰ ἀντιληφθῇ καὶ νὰ ἐξάγῃ τὸ συμπέρασμα, πὼς αἱ μοναὶ ἀπ' αὐτῆς ταύτης τῆς συστάσεως τῶν ἕως τὴν σήμερον ὑπῆρξαν χρησιμώταται καὶ κοινωφελέσταται, ἐκπαιδευτικὰ ὁμηγητήρια ἱεραποστολικῆς δράσεως καὶ ἐργαστήρια τοῦ μέλιτος τῆς ἀρετῆς.

Δικαίως λοιπὸν ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐνεκωμίασαν τὴν ζωὴν ταύτην καὶ ἦσαν ἐπαξίως ἀπὸ νεότητός των τὸν γλυκύτατον ζυγὸν τοῦ μοναχικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἰδοὺ μερικὰ ἐκ τῶν θεσπεσιῶν ἐγκωμίων, τὰ ὁποῖα ἔπλεξαν οἱ Πατέρες οὗτοι διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος προκειμένου περὶ τοῦ Κυρίου σχετικῶς μετὰ τὸ θέμα τῆς ἡσυχαστικῆς ζωῆς

λέγει: «Οὐ τούτου δὲ ἐνεκεν μόνον τοῦτο ποιεῖ, τὸ ὄρος καταλαμβάνων, ἀλλὰ καὶ παιδεύων ἡμᾶς διαναπαύεσθαι ἀπὸ τῶν θυρόβων καὶ τῆς ἐν μέσῳ ταραχῆς ἐπιτήδειον γὰρ πρὸς φιλοσοφίαν ἐρημίαν», ἀλλαχοῦ δέ: «Πολλάκις δὲ καὶ μόνος αὐτὸς τὸ ὄρος καταλαμβάνει καὶ διανυκτερεύει καὶ εὐχεται, διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι τὸν μέγιστα Θεῷ προσιόντα πάσης ἀπηλλάχθαι δεῖ ταραχῆς καὶ καιρὸν καὶ τόπον καθαρὸν θυρόβων ἐπιζητεῖν».

Ὁ ἱερός Νεῖλος ἀποφαίνεται, πὼς «βίος ἡσύχιος, ζηρημάτων πολλῶν περιφανέστερος», ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: «ἀπράγμων ἡσυχία τῆς ἐν τοῖς πράγμασι περιφανείας τιμιωτέρα», ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης: «ὁ ἐν μέσῳ θυρόβων στρεφόμενος καὶ γινώσκει τὰ οὐράνια βουλόμενος, λέληθεν, ὅτι τὸ ἐν ἀκάνθαις σπειρόμενον ὑπ' ἐκείνων συμπνίγεται» καὶ ὁ μὴ σχολάσας, Θεὸν γινώσκει οὐ δύναται».

Δὲν χρειάζονται κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην πλείονα ἐγκώμια καὶ ὕμνοι διὰ τὴν Μοναχικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν τελειωτέραν καὶ ἀγιωτέραν ζωὴν καὶ τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης αὐταπαρνήσεως, αὐτοθυσίας καὶ πνευματικότητος.

Ὁ θλιβερὸς κώδων τῆς ματαιότητος ἡγεῖ καθημερινῶς ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν, εἴτε ἐνεκα θανάτου γνωστῶν καὶ συγγενῶν, εἴτε διὰ μέσου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνωδίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων.

Ἡ καταγωγὴ ἡμῶν τῶν θνητῶν εἶναι θεία καὶ ὁ ἐπὶ γῆς προσωρισμὸς ὑψηλός. Πάντες θνητοὶ εἴμεθα, χοῦς ἐσμεν καὶ εἰς χοῦν ἀπελευσόμεθα.

Ὁ θάνατος εἶναι ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας καὶ ἀποτελεῖ τὴν μυστηριώδη νύκτα, ἥτις διὰ τῶν μελανῶν πτερυγῶν τῆς περικαλύπτει μετὰ αἰώνιον ἔρεβος τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἡ Μοναχικὴ ζωὴ εἶναι ἡ μόνη ἀγία ἐλπίς, ἥτις γλυκαίνει καὶ ἀπαλύνει τὰς πικρίας τοῦ παρόντος βίου καὶ μετὰ θάνατον ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰς πύλας τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

Ἄς τὴν ἀσπασθῶμεν, ὅσοι εἴμεθα κεκλημένοι ἀνοθεῖν δι' αὐτήν. Ἄς τὴν ἐγκολπωθῶμεν, ἐάν ἀναιμετρήσαντες τὰς πνευματικὰς μας δυνάμεις ἴδωμεν ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων «οὓς δέδοται» νὰ ἀκολουθήσουν τὴν γλυκεῖαν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ βαρεῖαν διὰ τοὺς ἀγῶνας ζωὴν.

Αὕτη θὰ μᾶς ἀσπῇ ἐπὶ τῶν ταχυπτερῶν πτερυγῶν τῆς καὶ θὰ μᾶς παραδώσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν παλαιώνιον καὶ ἀτέρμονα μακαριότητα.

Ὅσοι πάλιν ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀρωμεν ἐπανέμινον τὸν γλυκύτατον ζυγὸν τοῦ Κυρίου καὶ νὰ εἰσελθῶμεν νὰ ἀγωνισθῶμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἃς ἐκτιμῶμεν τὴν ζωὴν ταύτην καὶ ἃς πλησιάζομεν τοῖς μετερχομένοις αὐτήν, ἵνα ἐκ τοῦ φωτός των φωτισθῶμεθα, ἐκ τῆς ἀρετῆς των παραδειγματιζώμεθα, ἐκ τῆς ἀγγελικῆς διαγωγῆς των μεταρσιώμεθα, ἐκ τῆς ἀμέμπτου καὶ θεαρέστου πολιτείας των ὑφώμεθα μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ Θρόνου τοῦ Ὑψίστου καὶ τῆς Θεωρίας τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν «ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπου λαλῆσαι».

ὑπὸ Ε. Μ.

Π ρ ό ς

“Απαντας τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρός, παρ’ ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἐν τῇ προσπάθειά ὅπως πάντες, κληρὸς καὶ λαὸς φανώμεν ἀντάξια τέκνα τῆς Μεγάλης ἡμῶν μητρός ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ δὴ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις καιροῖς, ἐν οἷς πλεῖστοι ὅσοι πνευματικοὶ κίνδυνοι καὶ φθοροποιοὶ ἐπιδράσεις μαστίζουσιν τὴν θρησκευτικὴν καὶ γενικῶς εἰπεῖν, τὴν ἠθικὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως, παντὶ τρόπῳ καὶ πάσῃ θυσίᾳ, ἐνταθῇ καὶ ἀπὸ μέρους ἡμῶν ὁ οὐσιώδης, ἐν προκειμένῳ παράγων τοῦ θεοῦ κηρύγματος, ὅπου ἐπὶ γῆς ὑπάρχουν ἄνθρωποι.

Πρὸ πάσης ἄλλης βοηθείας καὶ ἀρωγῆς, ἡ ἀνθρωπότης ἔχει σήμερον ἀνάγκην ὅπως γνωρίσῃ τὸν Θεόν, τὸ σωτήριόν του ἔργον καὶ τὴν

τοῦ Κυρίου ἡμῶν διδασκαλίαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς αὐτὰ διεμάρφωσαν οἱ αἰῶνες.

Μόνον ἡ ἐπίγνωσις τοῦ Θεοῦ θελήματος καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς κοινωνία ἐν μὲν τῷ κόσμῳ τοῦτ’ εὐδαίμονα, ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἄξιον καθῆσθαι ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Ἀλλ’ ἡ τοιαύτη ἐπίγνωσις καθίσταται τοῖς πᾶσι προσιτὴ καὶ καρποφόρος κυρίως καὶ κατ’ ἐξοχὴν διὰ τοῦ Θεοῦ κηρύγματος. Διὰ ταῦτα καὶ ὁ Κύριος, ὁ ἴδιος μὲν ἠνάλωσε τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον του ἐν συνεχεί διδασκαλία καὶ κηρύγματι τοῖς δὲ ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις παρήγγειλε τὴν θεμελειώδη διὰ τὴν ἁγίαν ἡμῶν θρησκείαν ἀρχήν, «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιόν μου πάσῃ τῇ κτίσει, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ;

Σχετικὰ μὲ ὅσα ἐγράψαμε προχθὲς γιὰ τὴν ἀσυνδοσία πολλῶν δημοσιογράφων καὶ τὴν καταστρεπτικὴ ἐπίδρασι πού ἀσπεί—καὶ μάλιστα στὴν νεολαία—ἡ ἄσμενη φωτογραφία καὶ τὸ ἀνήθικο δημοσίευμα, ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ. Τὸ γράμμα τῆς εἶναι γυναικεῖο καὶ ἀπὸ τοῦ περιεχόμενου καταλαβαίνομε πὺς προτίεται γιὰ μητέρα πού ἔχει κορίτσια καὶ πού, συνεπῶς, ἀνησυχεῖ γιὰ ὅσα βλέπει γύρω της.

«Τὶ κακὸ εἶναι αὐτὸ—γράφει—μὲ ἐκεῖνες τίς ἀποτρόπαιες ἀταγωγὰς καὶ τίς ἀνῆθικες ἐπιθέσεις πολλῶν ἐναντίον ἀνηλικίων κοριτσιῶν; Δὲν ἔχουν φόβον Θεοῦ, δὲν ἔχουν ἀνθρωπιά μέσα τους; Καὶ ὅστερα τί θέλουν οἱ δημοσιογράφοι καὶ τὰ περιγράφουν μὲ τόσες λεπτομέρειες καὶ μὲ τόση τρυφικότητά; Δὲν τὸ καταλαβαίνουν ὅτι ἔτσι βλάπτουν ἀντὶ τὸ ὠφελοῦν;».

Καὶ συνεχίζει τὸ γράμμα μὲ πολλά, σοβαρὰ καὶ δικαιολογημένα ἐρωτηματικά. Ἀνησυχεῖ στίς ὁποῖες συμμετέχουμε ὅλοι, βέβαια. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς ἀναγνωστρίας μας, ἀνοίγει ἕνα ἄλλο θέμα, πού ἔχει ὡς στόχον ὄχι πᾶς τὸς δημοσιογράφους, ἀλλὰ τὴν οἰκογένεια, τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὰ παιδιὰ.

Εἶναι πράγματι ἀποκαρδιωτικὸ αὐτὸ πού συμβαίνει μὲ τόσες καὶ τόσες ἀνηθικότητες εἰς βάρος μικρῶν κοριτσιῶν καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐνήλικας. Πολλὰς οἰκογένειας χάνουν—χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν—τὴν οἰκογενειακὴν τους ἰσορροπία καὶ γαλήνη καὶ βροῖ σκονταὶ ἐκτεθειμένους σὲ χίλιους δυὸ κινδύνους, σὲ ἀτερμάτιστες καὶ ἀπερίγραπτες περιπέτειες, γιὰ τὸ κορίτσι τους συνέβη κάτι κακὸ.

Ὡστόσο ὅμως τὸ κακὸ ξεκινᾷ πολὺ πρὶν βρεθῇ

ὁ κακὸς ἄνθρωπος, πού θὰ προκαλέσῃ τὴν συμφορὰν. Ἄν θελήσουμε νὰ ἐρευνήσουμε τὴν αἰτία αὐτοῦ ἠθικοῦ κατρακυλίσματος,—εἶμαι βέβαιος—ὅτι θὰ τὴν βροῦμε μέσα στὸ σπῖτι, στὴν συμπεριφορὰ τῶν συζύγων μεταξὺ τους καὶ πρὸς τὰ παιδιὰ τους.

Ὅλοι οἱ γονεῖς φοβοῦνται μήπως παραστροφὴ τὸ παιδί τους—καὶ μάλιστα τὸ κορίτσι τους—καὶ μήπως τοὺς τύχῃ καμμία συμφορὰ. Ἀλλὰ ὅλοι καταβάλλουν τὴν πρέπουσα φροντίδα γιὰ νὰ δώσουν στὸ παιδί τους τὴν ἀνάλογη ἀγωγή; Δὲν νομίζω.

Πολλὰς—ἀναφοίθυτες ἴσως—οἰκογένειες συμπεριφέρονται μέσα στὸ σπῖτι καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα ἐντελῶς τυχαῖα. Οἱ σύζυγοι δὲν σέβονται καὶ δὲν προσέχουν τὰ παιδιὰ σὲ πολλὰς καὶ λεπτὰς σχέσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου. Μιλοῦν μισροστά τους μὲ ὅλη τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ἀπρόσεκτης ζωῆς. Ντύνονται—ἢ μᾶλλον δὲν ντύνονται—ἐμπρὸς στὰ παιδιὰ καὶ τὺς δημιουργοῦν ἔτσι παραστάσεις καὶ βιώματα πού ἐπαναστατοῦν τὴν παιδικὴ ἡλικία, σὲ σημείον, ὥστε νὰ ἐπιζητοῦν τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ αὐτὰ πού οἱ μεγάλοι τὸ βλέπουν σὰν συμφορὰ. Τὰ πηγαίνουν σὲ κινηματογραφικὰ ἔργα πού εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀλέθρια, νομίζοντας ὅτι ἔτσι ψυχαγωγοῦν καὶ μορφώνουν τὸ παιδί τους.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν—καὶ τόσα ἄλλα πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ—μολύνουν τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ προετοιμαzoῦν νὰ δεχθῇ εὐκολὰ καὶ νὰ οἰκιοποιηθῇ ὅσα βλέπει στὸν δρόμον καὶ ἀκούει ἀπὸ τίς διάφορες συναντιστροφὰς ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Ἔτσι φθάσαμε στὸ θλιβερὸ σημείον, ὥστε μετὰ ξὺ τῶν ἄλλων, νὰ σπανίζουν στὸν δρόμον τὰ σεμνὰ ντυμένα κορίτσια. Θὰ μοῦ πῆτε, ἴσως: ἔχει τόση σημασία τὸ ντύσιμο; Μήπως δὲν ἔχουν καὶ τόση σχέση τὰ ρούχα μὲ τὴν ἠθική, πού εἶναι κάτι πέρα ὡς πέρα ψυχικὸ; Μάλιστα. Τὸ ντύσιμο γιὰ τὴν γυναῖκα

πάντα δσα ἐνετειλάμην ὑμῖν».

Συνεπείς ὅθεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸ ὑπέρτατον τοιοῦτον διὰ τὸ εὐλαβὲς ποίμνιον ἡμῶν καθήκον, καλοῦμεν πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε δυναμένους κηρύττειν ὀρθοδόξως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἐκκλησιασ (ἐπιστήμονας ἢ μὴ) ὅπως γνωρίσωσιν ἡμῖν δι' ἐπιστολῆς τὴν ἰδιότητά των ταύτην.

Πρὸς τοῦτο συνεστήθη ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν (Κάνιγγος 32) «ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ», ἀποτελουμένη ἐξ ἐπιστημόνων θεολόγων καὶ διεκκριμένων ἱεροκήρυκων, τῆς ὁποίας ἔργον εἶναι ἡ μετὰ πάντος ἱεροκήρυκος πνευματικὴ ἐπικοινωνία, δι' ἐπιστολῆς ἢ προσωπικῆς ἐπαφῆς.

Ἡ ὑπηρεσία αὕτη θέλει κατατοπίζει, πάντας τοὺς ἀδελφούς ἱεροκήρυκας ἐπὶ τῆς σχετικῆς Βιβλιογραφίας, δηλαδὴ τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, τὰ ὅποια δύναται ὅτιοι νὰ χρησιμοποιῶσι διὰ τὴν προπαρασκευὴν διὰ τὸν ἐπ' Ἐκκλησίας κηρυσσόμενον θεῖον Λόγον.

Ἐπίσης θὰ ἐκδίδῃ ἀνὰ διμήνην φυλλάδια διὰ τῶν ὁποίων θὰ κατατοπίζωνται οἱ ὁμιληταὶ ἐπὶ

τῶν ἐπ' ἐκκλησιασ ὁμιλιῶν τῆς περιόδου ταύτης ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τόσον διὰ τὸ κυρίως περιεχόμενον τῆς ὁμιλίας των, ὅσον καὶ διὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ θεοῦ καὶ ἱεροῦ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὀρθοδοξίας ἀγῶνος, ὥστε νὰ πληροφοροῦνται τὰ εὐσεβῆ ἐκκλησιασμάτα τὴν πορείαν τούτου συστηματικῶς καὶ ὑπευθύνως.

Θερμὴν λοιπὸν ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς πάντας τοὺς πρὸς τοῦτο δυναμένους ἀδελφούς, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς ὅπως προτρέψωσι τὰ πνευματικά των τέκνα εἰς τὸ θεάρεστον καὶ τόσον ἐπιβεβλημένον διὰ τὸν χριστιανὸν καθήκον.

Οὐδεὶς ἱερὸς Ναός, οὐδὲν παράρτημα—ἔστω καὶ στερούμενον ἱερῶς—πρέπει νὰ παραμένουν ἀνευ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, τοῦ θεοῦ κηρύγματος. Εὐέλπιστοῦντες ὅτι ἡ παροῦσα ἡμῶν ἐκκλησία θέλει τύχει τῆς δέουσας προσοχῆς καὶ τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος πάντων Ὑμῶν, διατελούμεν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΣ

εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους παράγοντας τῆς ἡθικῆς τῆς ἀγωγῆς. Γράφει ὁ Ἡρόδοτος: «ἡ γυνὴ συνεκδυομένη τῷ χιτῶνι, συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ». Δηλαδή, βγάζοντας ἡ γυναῖκα τὰ ρούχα της, βγάζει καὶ τὴν ντροπὴ της. Καὶ ἴδου τὸ ἐρώτημα. Ποῦ θὰ πᾶν ἓνα κορίτσι διὰ νὰ χάσῃ τὴν ντροπὴ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι εὐνόητος.

Προχθες μᾶς ἐπληροφόρησαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι ἓνα δεκάχρονο κορίτσι—μαθήτρια τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου—ἐσκηνοθέτησε ἡ ἴδια τὴν ἀπαγωγὴν της, μπαίνοντας σὲ ἓνα αὐτοκίνητο μὲ δύο νεαρούς, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε προηγουμένως συνεννοηθῇ!

Τραγικὸ βέβαια. Ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψῃ ὅτι σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία εἶναι δυνατόν ἓνα κορίτσι νὰ φθάσῃ μόνον τοῦ μέχρις ἐκεῖ; Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἐνοχος εἶναι ἡ ἐλλειπὴς φροντίδα—δηλαδὴ ἡ ἀπροσεξία—ποῦ ἔχει δεῖξει στὸ παιδί ἡ οἰκογένεια. Ἀπ' ἐκεῖ προετοιμάστηκε ψυχικὰ καὶ ὕστερα βρέθηκε ὁ «κακὸς ἄνθρωπος».

Συμμερίζομαι λοιπὸν τὴν ἀνησυχίαν τῆς ἐπιστολογράφου μου καὶ ρίχνω κι' ἐγὼ τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν ἀνηθικῶν ἀνδρῶν ποὺ τόσα καὶ τόσα κάνουν εἰς βάρος ἀνηθικῶν κοριτσιῶν. Ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβω τὸ ἐρώτημα: Μήπως ποῖν βρεθῇ ὁ «παιλάνθρωπος», τὸ ἴδιον τὸ σπῖν ἔχει διαφθείρει ψυχικὰ τὸ κορίτσι;

I. N. K.

Ἡολὸς ἐνισχύει τὰς αἰρέσεις

Ὁ Θεσσαλὸς ἱεροκῆρυξ Ἀνγ. Καντιώτης καταγγέλλει τὴν Κρατ. Ἐκκλησίαν, διότι δὲν χρησιμοποιοῖ τὸ ἀνεκμετάλλετον κεφάλαιον 1000 Θεολόγων, οἵτινες σήπονται ἐν ἀπραξίᾳ. Εἰς ἐποχὴν κοσμογονικῶν ζημιῶσεων, ψυχικῆς δοκιμασίας καὶ κρίσεως ἡ Κρατ. Ἐκκλησία καθυδεῖ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου καὶ ἐνυπνιάζεται ὅτι δὲν βαίνουν καλῶς.

Εἴτε διότι οἱ κρατοῦντες τὰ «κατεστημένα» δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ θέσουν ὑπὸ δοκιμασίαν τὰ δφέλη τους, εἴτε διότι ἐπιθυμοῦν νὰ μονοπωλοῦν τὰ ἀξιώματα γεγο-

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Σερεῶν μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν εὐλαβεστάτον ἐφημέριόν των Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰλαρίωνα Βασιλόγλου, ἐπραγματοποίησαν ὠραίαν καὶ πλήρη πνευματικῆς χαρᾶς ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Πνεῦμα Σερεῶν, ὅπου καὶ ἐλειτούργησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου. Εἶναι λίαν εὐχάριστον τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἱερεῖς μᾶς συγχρότατα καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν ὑποχρεώσεών των, ἐπισκέπτονται τὰ ἀπομεμακρυσμένα Παραρτήματα καὶ προσφέρουν τροφὴν εἰς τοὺς ἀδελφούς.

Ἀν' ὅτερω ἐν στιγμῷ τυπὸν ἀπὸ τὴν σεμνὴν πανήγυριν.

νὸς εἶναι ὅτι ἡ ὀρθοδοξία κινδυνεύει νὰ νεκρωθῇ ἐντὸς τοῦ ἐπαρχιακοῦ χώρου. Μόνον ὅταν πρόκειται περὶ παλασημερολογητῶν σπεύδουν νὰ τοὺς περάσουν τὸ φέμωτρον καὶ νὰ τοὺς ἀχρηστεύσουν, δῆσιν τοὺς δικαίους ὅτι δόσχηστοι ἡμῖν εἰσὶ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Ἡ Φιλανθρωπικὴ ὁργάνωσις Πειραιῶς «Ἡ Εὐποιία» διένειμεν ἐσχάτως εἰς πτωχοὺς ἀδελφούς διάφορα εἶδη καὶ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν συνολικῆς ἀξίας 2.800 δρχ.

Τὸ φιλοπτώχον ταμεῖον τοῦ Ἱερ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Παρθένων Ἀθηνῶν διένειμεν κατ' αὐτὰς οἰκονομικὴν βοήθειαν εἰς ἐνδεεῖς ἀδελφούς δρ. 1.700

Τὸ Μαρτυρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

Κυριακὴ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

ΜΝΗΜΗ ΔΙΚΑΙΩΝ ΜΕΤ' ΕΓΚΩΜΙΩΝ

Ἄν ἤθελε κανεὶς μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ματαιότητος καὶ τῆς φθορᾶς νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀνταύγεια τῆς αἰωνιότητος δὲν θὰ εὑρίσκε ἄλλον τόπον ἀπὸ τὸ ὅρος τὸ Ἀγιώνυμον. Ἄν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀνέσπερον δόξαν δὲν θὰ ἔστρεφε τὰ βλέμματά του παρὰ μόνον πρὸς τὸν μεταρσιωμένον Ἀθῶ.

Διότι μόνον ἐκεῖ εὑρίσκει κανεὶς τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον. Μέσα στὴν ταπείνωσιν, ἀνακαλύπτει τὸ πνευματικὸν ὕψος. Στὸν φόβον τοῦ Κυρίου τὴν ἀρχὴν τῆς σοφίας, στὴν περιφρόνησιν τῶν ἐγκωσμίων τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἡ κλίμαξ τῆς ἀγιότητος, τὸ θησαυροφυλάκειον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ τὸ ὑμνήσῃ περισσότερον εἶναι διότι ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔχει ἀνεβάσει εἰς τοὺς οὐρανούς. Τί λοιπὸν ἐναπομένει νὰ προσθέσῃ κανεὶς;

Οἱ ἀγιορεῖται πατέρες εἶναι οἱ μεγάλοι ἀστέρι

Ἑορτὴ Καχνητ. Σχολείου

Ἰδιαίτεραν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Καταχ. Σχολ. τοῦ Ι.Ν. Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου Ἀττικῆς Πνευματικῆς ἐργασία καὶ κατὰ Χρὶστον ἀγωγή ἐνὸς ἔτους ἔσχιψε σπόρον πολύτιμον εἰς τὰ τρυφερά; ψυχὰς πολυαριθμῶν παιδιῶν.

Αἱ θερμότερά; μας εὐχαὶ πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐλλοικρινῆ συγγαμητήριά; μας πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν κατεχητήριαν δίδα; Μαρίαν Λάτση.

σμοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ σελαγίζουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν κόσμον ἔφεραν τὸ μήνυμα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Μέσα ἀπὸ τὴν σιωπὴν τῶν ἔρρευσεν ὁ εὐγλωττός; ποταμός; τῶν θείων λόγων.

Μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν ὑψώθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακρὰν τοῦ κόσμου εὐρισκόμενοι ἐφώτισαν τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ θαυμασμός; τῶν βασιλέων ὑψώθη ὡς τὸ Ἀραράτ, οἱ ὕμνοι τῶν πατριαρχῶν ἔρρευσαν ποταμῶδῶν καὶ οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ θὰ σφύρουν εἰς αὐτὸ ὅσον ὑπάρχει κόσμος.

Ἰδοὺ κατὰ ἐλάχιστον ἀπ' ὅσα γράφουσιν ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς ἱστορίας διὰ τὴν κορυφὴν αὐτὴν τῆς ἀγιότητος. Ἐτερον παραδείξουσιν ἀποκαλεῖ τὸ ὄρος ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ Β' καὶ οὐρανὸν κατὰ στερεον καὶ ἀρετῶν πασῶν καταγώγιον.

Ὁ Πατριάρχης Β'. Ἰσίδωρος γράφει, «ἀπῆρα μὲν τῆς Θεσπικῆς, τὸ δὲ διδασκαλεῖον τῶν μοναχῶν, τὸ τῆς ἀρετῆς ἐργαστήριον τὸν ἀγιώτατον Ἀθῶ καταλαμβάνω.

Καὶ ὁ Μέγας τῆς Ἐφέσου Μάρκος γράφει πρὸς τὸν καθηγούμενον τοῦ Βατουπεδίου «Εγὼ τὴν πρὸς ὑμᾶς ὁδὸν ἐρχόμενος, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀνερχόμενος διεκείμην, ἀνθρώποις τὴν ἀγγελικὴν ἐν σώματι διαγωγὴν ζηλοῦσιν ἐντεῦξομαι προσδοκῶν, ἀνθρώποις τὴν ὑπερκόσμιον, ἐν τῷ κόσμῳ φιλοσοφίαν ἐπιδεικνυμένους, ἀνθρώποις τὰς ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ διηγεκῶς ἐν τοῖς στόμασι φέρονται καὶ τὰς διστόμους ρομφαίας θεωρίας καὶ πράξεις ἐν ταῖς πρακτικαῖς χειρὶν κατὰ τὸν παθῶν ἐπιφερομένους».

Κάποιος δὲ βυζαντινὸς χρονογράφος Ἰδοὺ πῶς βλέπει τὸ παλλάδιον αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. «Μία χώρα ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμῳ τὸ ὄρος Ἀθῶς, γράφει, ἀξία μεγάλου θαυμασμοῦ. Ἐχει θαυμασίαν εὐκрасίαν ἀέρος καὶ κοσμεῖται μὲ παντὸς εἶδους βλάστησιν καὶ λούεται ἀπὸ καθαρὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας καὶ στολίζεται μὲ δένδρα πολυποικίλα καὶ μὲ ἄλλα καὶ λειμῶνας καὶ εἶναι πλούσιον μὲ ἔργα ἀνθρωπίνων χειρῶν. Συρρέουσιν ἐκεῖ ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς ἀρετῆς, εἴτε εἰς τὴν φύσιν ἀποβλέψῃ κανεὶς, εἴτε εἰς τὸν μοναχικὸν βίον τῶν κατοικοῦντων. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ αἱ φωνασκίαι τῶν γυναικῶν, οὔτε τὸ ἀκόλαστον ὄμμα, οὔδὲ δημόσια ἐμπορία καὶ ἀγοραὶ καὶ δικαστικοὶ ἀγῶνες καὶ ρητορικὴ. Ἄλλ' οὔτε δούλος οὔτε αὐθέντης ὑπάρχει ἐκεῖ. Ἰσότης βασιλεύει καὶ μετριοφροσύνη καὶ σεμνότης ὕψους καὶ εὐγένεια καὶ δικαιοσύνη κοσμοῦν τὸν χώρον ἐκεῖνον καὶ ὅλα αἱ ἀρεταὶ ὅσαι δημιουργοῦν οὐρανίαν ἐπὶ τῆς γῆς Πολιτείαν».

Ἐξῆλθεν ἡ μπομπὴ διὰ νὰ γελᾷ τοὺς βιαβάτας

Μολονότι θὰ προσερχοῦσθωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ζηλωτοῦ ἀγιορείτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σύρωμεν δύο γραμμάς διὰ τὸν ἀμετροεπὴ γνωστὸν «φιλήσυχον» ἀρχιμανδρίτην τοῦ Πειραιῶς μὲ τοὺς πολυπληθεῖς ὁπαδούς; του, ἕνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἕνα ἐξ ἐφ' ὡνύμων.

Τὸν συμβουλευόμεν λοιπὸν νὰ μὴ κραδαίνει ἀπειλητικῶς ὡς δὸν Κιχώτης τὸ ἀστεῖον «περιοδικόν» του μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κατατροπώνει τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ τεράστιον κῆρος τοῦ ἀγιορείτου πατρὸς διότι ἀθελήτως ἡ συνείδησις τοῦ πανελληνίου τὸν συγκρίνει μὲ τὸ ἡθικὸν ἀνάστημα τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου ἀπὸ τὴν ὁποίαν συγκρίσιν δὲν ἐξέρχεται κερδισμένος.

Οἱ ἡθικοὶ νάνοι πρέπει πάντοτε νὰ φοβοῦνται.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

Είναι τόσο η συγκίνηση που δοκιμάζομεν συχνά από μερικές έγκυκλιους 'Επισκόπων της Κρατούσης 'Εκκλησίας προς το Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ώστε δυσκολευόμεθα να εϋρωμεν τους καταλλήλους λόγους, διά να εκφράσωμεν τα ανάλογα συναισθήματά μας.

Εύρσκεται λοιπόν εις τόσον ευχάριστον σημείον—κατά κανόνα—ή παραδειγματική άκτημοσύνη και ή δλη πνευματική δραστηριότης των Μητροπολιτών, ώστε ο σεβασμιώτατος άγιος Δημητριάδης εύρηκε τον χρόνον να άποστείλη έμπνευσμένην έγκύκλιον εις την 'Επισκοπήν του, διά της οποίας, εκ πατρικής στοργής προς τα πνευματικά τέκνα όρμώμενος, προτρέπει κληρικούς και λαϊκούς όπως στραφώσι μετ' ιδιαιτέρου ένδιαφέροντος εις τον άθλητισμόν, διότι ούτος άπομακρύνει τους νέους από άλλας άμαρτίας... τους δέ ιερείς προτρέπει όπως και οι ίδιοι παρακολουθούν εις τα γήπεδα τα διάφορα παιχνίδια διά να έμψυχώνουν τους νεαρούς άθλητάς.

Και όποια τιμή διά τον έμπνευσμένον ποιμενάρχην... Περίληψιν της *'Αρχιερατικής 'Εγκυκλίου* του δημοσιεύουν εις την πρώτη σελίδα και έντός πλαισίου αι *άθλητικά εφημερίδες*...

Δέν άγνοούμεν βεβαίως ότι ο άθλητισμός είναι προϊόν και φορέας του πολιτισμού. Οι άρχαιοι Έλληνες νεανίαι εις τα στάδια και τάς παλαιστρας και υπό την καθοδήγησιν των γυμναστών και των παιδοτριβών ανέπτυσσον την περίφημον *φιλοτιμίαν*, ήτις άργότερον ένεψύχωνεν αυτούς και τους άνεδείκνυν εις ζηλευτούς υπερασπιστάς της πατρίδος και αξιολόγους ήρώτας του πνεύματος. Άνεκτίμητον προσόν του υπερόχου άρχαίου Έλληνικού πολιτισμού είναι ή περίφημος *καλοκαγαθία* ήτις βασίζεται εις την θεμελιώδη άρχήν: «οός υγιής έν σώματι υγιεί». Άλλ' άρμόδιοι διά την τοιαύτην άγωγήν των νεοελλήνων άθλητών είναι γυμνασται και προπονηται των.

Τίνα λόγον, λοιπόν, ήμπορεί να έχη εις όρθόδοξο 'Ιεράρχη να άσχολήται—και μάλιστα διά ποιμαντορικής έγκυκλίου—με θέματα τόσον ξένα προς το πνεύμα της 'Εκκλησίας, προς την καθαρώς πνευματικήν άποστολήν ενός κληρικού;

Ποιον είδος άθλητισμού ένεπνευσε τον σεβασμιώτατον, ώστε να προτρέπη τους ιερείς του και το ποίμνιον, να παρακολουθούν παιχνίδια; Μήπως ο κλασσικός άθλητισμός; Δέν νομίζομεν, διότι αυτός είναι τόσον άναιμικός εις την χώραν μας—ώς γενικωτέρα έκφρασις—ώστε έγυγίζει τα όρια της άνυπαρξίας. Πολύ φοβούμεθα ότι έμπνευστής του 'Αγ. Δημητριάδης όπηρεζε το περιβόητον γήπεδον του ποδοσφαίρου. Αυτό το άποκαρδιωτικόν φαινόμενον, το όποιον πληγώνει την ψυχήν και του ελάχιστα πνευματικού ανθρώπου. Χιλιάδες άνθρωποι συνωθούνται από όρθρου βαθέως διά να παρακολουθήσουν ένα—κατά κανόνα—βάρβαροπαιχνίδι. Έγκαταλείπουν

την 'Εκκλησίαν, την οίκογένειαν και άλλας τάς υγιείς και νοικοκυρεμένας άπασχολήσεις και έκδηλώσεις και καταντούν έρμαιοι ενός πάθους άδυσωπήτου.

Τό φαινόμενον των γηπέδων του ποδοσφαίρου είναι πράγμα διά το όποιον θα έπρεπε να έντρέπεται και το Κράτος και ή 'Επίσημος 'Εκκλησία της Ελλάδος. Και το μέν Κράτος, διότι δέν φροντίζει να προσφέρη εις τους πολλούς του κάποιαν πολιτισμένην ψυχαγωγίαν, αλλά τους αφήνει να έκβαρβαρώνονται μέσα εις τα γήπεδα και να «σκοτώνουν τον χρόνον τους» χωρίς κίνδυνον διά πολιτικές άναταραχάς. Η δέ 'Εκκλησία διότι αφήνει το ποίμνιόν της—και μάλιστα την νεολαίαν—να κυλιεται εις τόσον ψυχοφθόρους άκαθαρσίας.

Τάς έλευθέρας ώρας των πολιτών και ιδίως των νεαρών πρέπει ή 'Εκκλησία να τάς βλέπη ως έξαιρετικές εύκαιρίας διά να φέρη κοντά τα «παιδιά της» τα όποια—υποτίθεται—ότι ύφίστανται τόσην φθοράν εις τον σκληρόν άγώνα της ζωής. Το άπόγευμα της Κυριακής έπρεπε να εύρίσκωνται εις τον δρόμον ιερείς και άρχιερείς και ως «άλιείς ανθρώπων» να φέρουν τους νέους εις την 'Εκκλησίαν, εις το Κήρυγμα, εις τα έργα της φιλανθρωπίας και της άγάπης και όχι να τα παρωτρύνουν διά «ποιμαντορικών» έγκυκλίων εις την βάρβαρον ζωήν του γηπέδου.

Γνωρίζετε, άγιο Δημητριάδης, πόσα οίκογενειακά δράματα κρύβονται πίσω από τάς «φιλάθλους» έκδηλώσεις των πολιτών; Σας λέγομεν ύμεις ύπευθύνως: αναρίθμητα και τραγικάτα. Γνωρίζετε τι φρασσεολογία επικρατεί μεταξύ των θεατών του βαρβάρου αυτού άθλήματος; Σας πληροφοροϋμεν ήμεις: βορβορώδης.

Γνωρίζετε ποθ πηγαίνουν—κατά κανόνα—οι νέοι μετά το παιχνίδι; Εις τάς πάσης φύσεως άμαρτίας, σας άπαντά ή σκληρά πραγματικότητα.

Όρϊοτε τώρα και το έργον των καλών ποιμένων: Αιμουζίνα, σαλόνι πολυτελείας, πομπώδεις συζητήσεις «περί μεγάλων 'Εκκλησιαστικών θεμάτων και κατακραυγή έναντίον της άνηθικότητος που επικρατεί εις την κοινωνίαν» και άλλα πολλά...

Εύρλοκεσθε, σεβαστοί ποιμενάρχαι, πολύ μακράν της ούσιας του προορισμού σας. Ο Κύριος ήμών 'Ιησούς Χριστός δέν έθυσιάσθη επί του φρικτού Γολγοθά διά να κατασκευάση το σκηνικόν της πολυτελους ζωής σας και της λαμπράς καριέρας σας. Έχυσε το άχραντον αίμα Του διά να δώση πνοήν αληθείας και ζωήν αιώνιον εις τον άνθρωπον. Αυτής της θυσίας συνεχιστής είναι ο κληρός.

Αν κάποτε κατορθώσετε να φανήτε άθληται εις το στάδιον της χριστιανικής ζωής και της αγιότητος, τότε θα ήμπορείτε να άντανεκλάται εις την ψυχήν των πιστών ως ποιμένες. Άλλως και αι 'Εκκλησίαι θα άδειάζουν από

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Μία γενναία πρωτοβουλία.

Εκτός από την δημοσιευμένην εις άλλην σελίδα εμπνευσμένην εγκύκλιον διά την ανάδειξιν και προβολήν δοκίμων ιεροκηρύκων του 'Ι. Αγώνος, πρέπει και ιδιαίτέρως από της θέσεως αυτής να τονισθῇ ἡ σημασία της.

Το ζωτικώτερον ἴσως θέμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ θετική ἐπίστροφίς τοῦ φρονήματος τῶν ἀδελφῶν καὶ ἡ οὐσιαστικοποιήσις τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, δι' αὐτὸ καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ θ' ἀποτελέσῃ μίαν ἰσχυρὰν ὠθησιν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Θὰ ἦτο δὲ παράλειψις ἂν ἐνταῦθα δὲν ἐμνημονεύαμε τὸν ἐμπνευστὴν τῆς κινήσεως αὐτῆς καθηγητὴν κ. Ι. Καλοσκάμην εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς πρωτοβουλίας ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθύνη τῆς περαιτέω κατευθύνσεως.

τὸ πλήρωμα καὶ αἱ αἵρέσεις θὰ ἐξαπλώνονται καὶ ὁ κομμουνισμὸς θὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τῆς φυλῆς μας.

Ἀσχοληθῆτε λοιπὸν μὲ τὸν πνευματικὸν ἀθλητισμόν. Προσπαθήστε νὰ μπήτε—μὲ τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια σας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ποιμνίου σας καὶ μὴ νομίζετε ὅτι κατορθώνετε κάτι μὲ τὸ νὰ «κλείνετε» τὸν κόσμον εἰς τὰ γήπεδα διὰ νὰ μὴ παρασύρεται εἰς ἄλλας ἁμαρτίας..

Εἰς τὰς ἁμαρτίας παρασύρει τὸν κόσμον ἡ ἀδιαφορία τῶν πνευματικῶν του ἡγετῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΗΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τὴν 11ην Ἰουνίου (Π.Η) ἡμέραν Σάββατον ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὸ Ἱερὸν Ἡευχαστήριον «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ» εἰς Ἀνω Βαρυμπόσπην Ἀττικῆς. Τὴν Παρασκευὴν ἑσπέρας θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία, καὶ τὴν ἀγιορειτικὴν τάξιν.

Συγκοινωνία : Πλατεία Κάνιγγος. Ἀθήναι Λεωφορεῖον Βαρυμπόσπης ἢ Βασιλεῦς τοῦ κτήματος.

Ἑωσφορικὴ κτηνωδία.

Εἰς τὴν σημερινὴν Γερμανίαν εἶναι σὺνηθες τὸ θέαμα ἑνὸς Γερμανοῦ ὁ ὁποῖος παραγγέλει εἰς ἕνα ἐστιατόριον δύο μερίδας κοτόπουλο, τὴν μίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὸν σκύλον του.

Ἡ εἰδήσις αὕτη δημοσιευμένη εἰς τὰς ἐφημερίδας μας θέτει ἐνώπιον ἀμελλίκτων σκέψεων. Ὅταν ὑπάρχουν ἀνθρώπινα πλάσματα ἐπὶ γῆς στερούμενα καὶ τοῦ ἐπιούσιου πόσιν πόρῳσιν πρέπει νὰ εἴη κανεὶς διὰ νὰ περιφρονῇ τὸν συνάνθρωπόν του καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸν σκύλον του; Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν μεταξὺ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ σκύλου μεγαλύτερον κτήνος δὲν εἶναι ὁ σκύλος.

Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς ὑπῆρξεν ἡ πανήγυρις τοῦ 'Ι.Ν. Ἀγ. Πάντων Βόρωνος. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσαν ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγγελος κ. Χρυσόστομος Κιούσης, οἱ Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Γρηγόριος Παπαβλάχος καὶ Ἰγνατίος Τσαντίλης καὶ ὁ ἱερομόναχος Σπυρίδων Ἐρμογένους. Ὁμιλητὴς ὑπῆρξεν λαϊκὸς Θεολόγος.